

FELTÁMADÁS

2015. április 5.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Megemlékezünk ma az Úr Jézus Krisztus megtört testéről. Az Ő drága testének a megáldozásáról emlékezünk. Ő az áldozati Bárány, akit Isten hozott az embernek. János látta Őt a Jelenésekben, mint egy megöletett Bárányt. Bizony a világ alapítása előtt el volt *rendelve* Ő, mint Megváltó, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

Mert a világ Ádám óta bűnben leledzik, és mindenki, aki ebbe a világba születik, az a bűn szellemi törvénye alá tartozik csupán azért, hogy megszületik, és még nem tett semmi rosszat. Már akkor elveszett a bűn által. Istennek ez a hatalmas megváltói munkája már a teremtés előtt megvolt. Az volt a terve, hogy rendelt egy Bárányt, egy csodálatos, szeplőtelen, tiszta, áldozati Bárányt. Ezt a munkát csak Ő tudta elvégezni. A Krisztusban tette.

A Jézus Krisztusunk a mi Paskabárányunk. *A páska szó a pészáh héber szóból ered, aminek az eredetei jelentése elkerülés.* Ugyanis Isten parancsolatot adott a héber népének, hogy Egyiptom csapásai közül a legutolsó, a legsúlyosabb és a leghatalmasabb csapás alól úgy fognak tudni kimenekedni, ha házanként megölnek egy *bárányt*.

Ennek a báránynak a *vérből* kennek az ajtófélfákra és a szemöldökfára. Vérral meg kellett *jelölni* a házaikat. Nagyon furcsa, különleges dolgot kért tőlük Isten. Általában az ember iszonyodik a vértől. Ha csak ránézünk arra, hogy megsebesítjük magunkat és meglátjuk a vért, akkor felszisszenünk és elfordulunk. Nem szeretjük látni a vért.

A vér egy olyan dolog, amitől az ember ijedezik. Mégis ezt kérte Isten, hogy vegyenek abból a vérből és kenjék meg az ajtófélfákat, kenjék meg a szemöldökfát, és akkor a *pusztító elkerüli* az ő házukat, az otthonukat.

Ahol ezt nem tették meg, ott a pusztító bement, és az elsőszülöttek életét elrabolta. Minden elsőszülött meghalt. Hatalmas csapás volt az Egyiptom népére nézve. De akik megjelölték az ajtófélfákat és a szemöldökfát, azokban a családokban a pusztító nem tudott pusztítást végezni.

Ez után a bárány húsát tűzzel sütvé kellett megenni azon az éjszakán. Isten nagyon szigorú rendeléseket adott, hogy miként kell elfogyasztani a páskabárányt. Ez *előképe*, árnyéka volt a mi Krisztusunknak. Jézus Krisztusnak. Az Isten egyszülött Fiának, az áldozati Báránynak.

Jézus megszületett, a törvény szerint jött a földre. Az Ige testté lett, így írja a Szentírás. Isten Igéje testet öltött és közöttünk lakozott. Láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének a dicsőségét. Gyönyörűséges dolgokat cselekedett.

Minden, amit tett, a törvény szerint kellett lennie. Neki be kellett *töltenie a törvényt*. Ugyanis addig ember nem volt képes arra, hogy a törvényt teljességgel betöltsé. Istennek meg

kellett mutatnia, hogy a törvény igaz. Kellett hoznia egy valakit, aki be tudja tölteni a törvényt, hogy utána a törvény eltörölhető lehessen, és az embert felmenthesse a törvény alól.

Jézus Krisztusnak a legapróbb jottáig, pontocskáig, vesszőcskéig, mindent a törvény szerint kellett cselekednie. Így az is meg volt szabva, hogy minden esztendőben a három fő ünnepen, melyek közül az egyik ünnep a páska ünnep volt, a héberek húsvét ünnepe, fel kellett menni Jeruzsálembe, a templomba ünnepelni és áldozatot bemutatni.

Jézusnak is így kellett tennie esztendőről esztendőre. A bibliai feljegyzések közül a 12 éves kori látogatását olvashatjuk, amikor már volt olyan az értelmét tekintve. Olvassuk, hogy növekedett ő is a bölcsességben, a testének állapotában, az értelemben.

12 éves korára úgy kinyílt, hogy amikor föl vitték a húsvét ünnepére, a farizeusok és papok közé ment inkább, mint a családi körbe, és ott is ragadt napokig. Elteltek napok, mire a szülők észrevették, hogy nincs közöttük. Az volt az első húsvét, amiről feljegyzés történt. Ekkor még nem volt rajta a Szent Szellem felkenetése.

Van azonban három húsvét feljegyezve, amikor Jézus Krisztus a Szent Szellem felkenetésében az utolsó három és fél év szolgálatában három húsvétot ünnepel a törvény szerint. Ezekről a múlt héten részleteiben szoltunk, így most csak röviden fogjuk megnézni Jézus szavainak a húsvétra való utalását, jelentőségét.

1. Jézus első húsvétja Jeruzsálemben

Az első húsvétja a János evangélium 2-ben van írva, amikor felment a húsvét ünnepére Jeruzsálembe. Itt a második fejezetben a 13-as verstől a 23-ig olvashatjuk. Jézus a templomban pénzváltókkal és galambárosokkal találkozik, akik áldozati állatokat árúsítanak, és Ő emiatt *haragra* gerjedt.

Hangot ad ennek a haragnak és kiűzi a pénzváltókat és az árusokat a templomból, mert írja az a rész, hogy az én Atyámhoz való féltő szerelem emészt engem. A templomot pedig nem a *rendeltetésének* megfelelően használták. Az én házam az imádság háza, mondja az Ésaíasban.

Jézus haragra gerjedt és *kiűzte* őket onnan. Ez egy *előképe* annak, amit az Atya a Krisztusban elvégzett a húsvét ünnepén. *Tisztított* magának egy olyan templomot, amelyben Ő lakozhat. Ugyanis mi, miután a szent vér megtisztít minket, mikor elfogadjuk ezt magunkra nézve, egy csodálatos *Szent Szellem templommá* leszünk az Atya számára.

Ez az első húsvét, ennek volt az előképe. Megtisztította a templomát. Ugyanígy mi *szent templomai* lettünk Istennek. Újonnan szült, Szellemmel teljes, szent vérrel meghintett templomai lettünk Istennek.

Isten *bennünk lakozhat* és a szellemünkben nincs többé olyan dolog, ami Isten tetszésére ne lehetne. El vagyunk *pecsételve*. A bűn többé nem érintheti a szellemünket, Isten lakozást vehet bennünk.

Az életünk apró részleteit tekintve Isten segít, hogy *kitisztítsuk*, ami neki nem tetsző. Ezen a húsvéti napon különösen érdemes időzni ezen. Ha olyan momentumai vannak az életünknek, ami Jézusnak *nincs a tetszésére*, akkor érdemes Jézus segítségét kérni, hogy segítse kitisztítani a templomát. A gondolatainkban, az érzelmeinkben, az indulatainkban. Egy kis *takarításra* néha szükség van.

Úgy *gondolkodjunk*, ahogy Isten gondolkodik abban a helyzetben. Olyan indulataink legyenek csak, ami az Ő tetszésére van, hogy a Szent Szellem lakályosan tudjon lakozni

bennünk. Hogy felszabadultan és jól érezze magát bennünk. Akkor fog tudni megnyilvánulni azokkal az *ajándékaival* például, amit a Biblia tanít, és mi ezeket nagyon várjuk. Nagyon fontos. Az első húsvét ünnep a *templom megtisztításáról* szól.

2. Jézus második húsvétja Jeruzsálemben

Ezt is olvastuk a múltkor, a János evangélium 6. fejezetében. Jézus hosszan kezd prédikálni arról, amikor a második húsvét eljött, hogy Ő az *élet kenyere*. Mert az atyáitok ugyan a mannát ették és mégis meghaltak a pusztában. De az a kenyér, amit az én Atyám ad néktek, az *örök életet* hoz néktek. Aki ezt a kenyeret eszi, az él örökké.

Az Ő *testéről* szólt. Ez a kenyér az én testem. Folytatja tovább, hogy aki nem eszi az én testemet, és nem issza az én véremet, annak nincs élete. Mert az én testem bizony kenyér, és az én vérem bizony ital – mondja ott Jézus.

Ez olyan kemény beszéd volt, amit a körülötte állók fel nem foghattak. Azt mondták, hogy ez olyan kemény beszéd, hogy nem bírják a füleink hallgatni. Sokan megbotránkoztak Őbenne és elfordultak, eltávoztak tőle és elhagyták Őt, mert ezt a beszédet istenkáromlásnak vélték.

Hogyan ehetnénk mi az Ő testét? – kérdezték a farizeusok. Hogyan ihatnánk az Ő véré? Jézus pedig mondta: ha ezt nem teszitek, akkor nincs élet bennetek. Mi tudjuk, hogy Jézus ezt hogyan tanította, és miként értette.

Ma erről a megemlékezést az Úr asztalánál meg is tesszük. Az Ő *élete* már bennünk van, mert mi már elfogadtuk az Ő megtört *testét*, és érvényesnek jelentettük ki az Ő *szent véré*t az életünk felett.

Mi már ettünk az Ő testéből és ittunk az Ő véréből. Mi, akik itt vagyunk, akik már újjá vagyunk születve, *örök élet* van bennünk az Ő teste által. Nincs máshogy örök élet, csak az Ő teste és a vére által. Ezért az Ő testének meg kellett töretnie, vérének ki kellett ontatnia. Hatalmas áldozat volt ez!

3. Jézus harmadik húsvétja Jeruzsálemben

A harmadik húsvétkor, mikor Jézus újra felmegy a templomba, hogy megünnepelje a húsvét ünnepét, akkor egy nagyon érdekes momentumot olvashatunk megint a Bibliában. Jézus eddig az Írások szerint nem cselekedte ezt, akkor tette először és utoljára. Levette a felsőruháját, az étkezésből felkelt, és elkezdte *mosni* a tanítványainak a lábát. Egyiket a másik után.

Amikor Péterhez ért, akkor Péter erősen ellenkezett, és azt mondta, hogy az én lábaimat ugyan meg nem mosod! Ezt mondta Jézusnak. Erre Jézus azt felelte neki, hogyha meg nem moslak, semmi közöd hozzám. Ezzel azt fejezte ki a mi drága Jézusunk, hogy egyrészt az alázatnak a hatalmas példája, másrészt szükséges az, hogy megmosson minket.

Mert ha nem vagyunk *megmosottak* az Ő vére által, akkor semmi közöm a mennyei dolgokhoz, a mennyei Atyához, az Úr Jézushoz, és a Szent Szellemhez. Szükséges az Ő *vére* fölötünk, hogy megmosottak legyünk. Egyedül az Ő vére tudta elvégezni, mert *szeplőtelen* volt.

Az Ő vére bűn nélküli volt, mert a Szent Szellemtől fogant. Így volt képes arra, hogy minket megszenteljen. Egyszer és mindenkorra való véráldozat volt. Ezt ünnepeljük húsvétkor. Ez volt a harmadik húsvét ünnep előtt.

Vajon miért van az, hogy *úrvacsorát* veszünk? Honnan van ez a keresztény szokás? Nézzük ezt meg, jó ezt olvasni. Nézzük meg Jézus Krisztus *rendelését* erről az utolsó páska vacsoránál, mikor maga Jézus Krisztus, aki ünnepli a zsidó rend szerint a páska vacsorát, és a páska bárányt fogyasztják az ószövetség rendelkezései szerint.

Nem tudják még akkor a tanítványok, hogy aki ott ül közöttük az asztalnál, Ő lesz az igazi húsvéti Bárány. A tanítványok még erről nem kaptak semmilyen megértést. Jézus felhívja a figyelmüket, és egy imát mond el a vacsora után. Jézus szavait olvasom a páska vacsoráról.

MÁTÉ 26,26–28.

26. Mikor pedig evének, vette Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adta a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

Egy képet látunk itt, ahogy Jézus egy kenyeret vesz a kezébe, és azt megtöri és kijelenti, hogy ahogy ennek a *kenyérnek* meg kellett most töretni, úgy kell az én *testemnek* megtöretni, és ebből a testből *ennetek* kell. Ezt jelképezi, amikor megtörte a kenyeret, adta a tanítványoknak és mondta, hogy vegyétek, egyétek. Ez az én testem. Aztán vette a poharat és hálákat adván adta a tanítványoknak. Ismét *hálákat* adott. Minden cselekedetnél fontos ez a momentum. Hálaadás nélkül Jézus semmit nem tett, soha.

27. És vevén a poharat és hálákat adván, adta azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;

28. Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek eltörlésére.

Itt nem a bocsánat szó áll. Van Biblia, ami a bűnök bocsánatát írja. Itt az *eltörlés* szó szerepel. Aki ebből a vérből iszik, annak a bűnei többé *nem számíttatnak be*. Eltörlődnek. A szent vér egyszer és mindenkorra való *váltság* volt az emberiség minden bűnéért.

Jézus *Krisztusnak* soha többé nem kell megismételnie a bűn áldozatát, a bűnért való áldozatot. A *papoknak* az ószövetségben évről évre kellett vinni az áldozataikat, és azok csak egy évre fedezték el a bűnöket, és a *testnek a tisztaságára* volt szánva. A szent vér, a szent áldozat, a mi *szellemünkkel* cselekedte meg ezt a hatalmas krisztusi titkot, hogy *új teremtményé* lettünk. Ez történt a véráldozatnál.

Jézus tehát meghagyja az utolsó vacsoránál, hogy vegyünk az Ő testéből, és igyunk az Ő véréből. Ezt kell tennünk az Ő rendelkezése szerint. Ezért veszünk úrvacsorát. Az 1Korinthus 5,7 Ige szerint ma ezt meg tesszük mindazokkal, akik a saját szívük szerint szeretnének az Úr asztalához járulni. A húsvétot így ünnepeljük. Egy kijelentést ad nekünk az Ige arról, hogy a mi Krisztusunk valójában a húsvéti Bárány volt.

1KORINTHUS 5,7.

7. Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, hiszen kovász nélkül valók vagytok; mert a mi húsvéti báránynk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.

A régi kovászt. A *kovász* mindig a *bűnt jelöli*. A régi tészta, a kovász az ember bűntermészete. Pál írja a Korinthusiaknak. Látjátok-e, hogy miért jelenthetjük ki, hogy bűn nélkül valók vagytok? Hiszen *kovász nélkül* valók vagytok.

Nem úgy írja, hogy majd lesztek, ha többé bűnt nem cselekedtek. Úgy írja, hogy kovász nélkül valók *vagytok*. Ez tény. Ez egy igazság. Isten igazsága. Isten hozta nekünk, mert a Krisztus a ti húsvéti bárányság. A mi húsvéti Bárányságunk, hogy én se maradjak ki az áldásból.

A Krisztus *megáldoztatott* érettünk. Az Ő áldozatával Istennek többé a bűnnel nem kell foglalkoznia az áldozat vonatkozásában. Egyszer és mindenkorra való áldozat volt Krisztus érettünk. Dicsőséget tudunk-e adni ezért Istennek? Halleluja!

Az 1Korinthus 10. fejezetében újabb kijelentést kapunk az úrvacsoráról. Hiszen úgy akarunk az Úr asztalához járulni majd, hogy világosságot vegyünk, hogy miért is cselekedjük és mi a jelentése a számunkra. Pál így tanít:

1KORINTHUS 10,16–18.

16. A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é?

Először is azért nevezi *hálaadás poharának*, mert Jézus maga is *hálákat* adott. Másrészt mi sem léphetünk úgy az Úr asztala elé, hogy ne emlékeznénk erre a *hálára*. Hálákat adunk, hogy Isten ezt *elvégezte*. Ha a hála nincs ott a szívedben, akkor nem vagy hitben.

Nézd meg, hogy ott van-e a hála? Tudsz-e igazán, tiszta szívből hálákat adni? Ha igen, akkor mondhatod, hogy igen, tudom, hogy hitben vagyok. Ha az a hála nincs ott, hanem inkább helyette a zsörtölődések, panaszkodások, vitatkozások, súrlódások vannak, és nem tudsz hálával idejönni az Úr asztalához, akkor ki kell *igazítani* magad.

A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, így folytatja, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? Vagyis, amikor a pohárból részesedünk és *iszunk a szent vérből*, jelképesen természetesen, akkor kijelentjük a szent vérről való *közösségünket*.

Hogy a szent vér *megmosott* minket. Hogy a szent vér *megszólal* felettünk, hogy a szent vér *lúktet* felettünk, hogy a szent vér *tanúbizonyosság-tevő* az életünk felett, ugyanis közösségbe kerültünk a szent vérről. A szent vér *él*, az egy örök dolog, örök váltságot szerzett. Romolhatatlan áldás Istentől. Folytatja...

... A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é?

Amikor az asztalhoz ide járunk, és a kenyérből részesedünk, akkor *tudatosítani* kell magunkban, hogy ez azt jelképezi, hogy az Ő *megtört testével közösségbe* kerültünk.

Miért *töretett meg* az Ő teste? Azt írja az Ésaías, hogy az Ő [Jézus] *sebeivel* lett a mi gyógyulásunk. A betegségeinket Ő viselte, a fájdalmainkat hordozta. A mi minden nyűgünket, bajunkat, betegségünket, fájdalmunkat, a vírusoktól kezdve a fertőző betegségek, az örökletes betegségek, bármi legyen az, bármilyen szervi probléma legyen az, mind Jézus Krisztusra lett terhelve, rá lett terhelve a testére Isten kegyelméből.

Meg lett *sebesítve*. A háta olyan mértékig lett összezúzva az üvegszilánkos korbácsütésektől, amelyek letépték a bőrt és a húst a hátáról. Ép felület nem volt a hátán. A szervei felismerhetetlenségig össze voltak zúzva, le volt szaggatva a húsa a hátáról.

Miért engedte ezt meg Isten, hogy így megkínózzák az egyszülött, szerelmetes Fiát? Isten azért engedte ezt meg, hogy te az Ő testével felépülhess minden bajból, *meggyógyulhass* minden betegségből. Ezen a megsebzett hátán kellett vinni a keresztet föl a Golgotára. Iszonyú szenvedéseken kellett keresztülmennie érted és értem. Aki még nem jár a gyógyulásában, annak azt szoktam javasolni, hogy *időzzön a Krisztus sebeivel*.

Mert Krisztus elszenvedte, és ha ezt magunk elé tudjuk képzelni, hogy Ő ott mit szenvedett, akkor a szívében meg fog szólalni az az igazság, hogy nekem azt nem kell elszenvednem, szabad vagyok tőle. Jézus elvitte.

Minden betegségből meg lehet gyógyulni így *hit* által. Ezen kívül Isten ad *más* utakat is. Adja a gyógyító ajándékokat, adja a Szellem kiadásait. *Hét út* van a gyógyulásra, de a hitünk által – ahogy hallottuk régről prédikálni –, minden betegségből meg lehet gyógyulni. Ezért nagyon fontos tudni, hogy mit szenvedett értünk Jézus. Ezek a *szent sebek* megszólalnak, ha időzöl vele.

A Krisztus Testével való közösséget hozza elő, amikor a kenyérből részesedünk. Ez egy bizonyosság a Krisztus testével való közösségre. Te közösségben vagy az Ő megtört testével. Onnan van a te gyógyulásod.

1KORINTHUS 10,17–18.

17. Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.

18. Tekintsétek meg a test szerint való Izraelt! Akik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-e közösségben az oltárral?

Izraelre azért tekintünk és az ószövetségi dolgokra, mert ezek mind *árnyékai* az eljövendőeknek. Ha még Isten nem engedte meg, hogy az eljövendőket megpillanthassuk, *kijelentést* honnan tudunk venni? Az *árnyékokból*.

Mit láthatunk, milyen kijelentést vehetünk az árnyékból, valakinek az árnyékából? A személyt nem láthatod, de az árnyékából sok mindent megértesz, hogy ki az például. Az *Izrael* tehát előképe, árnyéka volt az *eljövendőeknek*. Erre hívja fel a figyelmünket.

Hogy tekintsétek meg a test szerint való Izraelt, akik az áldozatokat eszik. Nekik is az oltárhoz kellett járulniuk és áldozatokat kellett bemutatniuk. Ezt tanítja itt. Akik az áldozatokat eszik, nincsenek-e közösségben az oltárral? De bizony, erről szólt az Ószövetség. A földi oltárral hozta közösségbe, mint előkép.

Mi pedig az újszövetségben, amikor az áldozatból *részesedünk*, a borból és a kenyérből, akkor *közösségbe* kerülünk egy oltárral. Melyikkel? A *mennyei oltárral*, a mennyei dolgokkal hoz közösségbe minket a test és a vér. Az Ő húsa, az Ő teste és az Ő szent vére.

Odajárulhatunk általa a mennyei oltárhoz, a mennyei dolgokhoz. A mennyei Atyával közösségbe kerülünk, a szent Fiúval közösségbe kerülünk, a Szent Szellemmel közösségbe kerülünk általa. Az angyali seregekkel közösségbe kerülünk általa.

Az Ő áldozata volt ez. A húsa, a szent kenyér, a megtört teste és a vére. Tudnunk kell, hogy amikor odajárulunk, akkor mennyei dolgokkal kerülünk közösségbe. Áldott legyen az Ő szent neve mindörökké!

Pál újabb kijelentést hoz, hogy megértsük a megváltást. A megváltásunk nem úgy volt, hogy Isten elküldte volna az egyszülött Fiút, és magára hagyta volna ebben a megváltásban. Azt fogjuk kiolvasni a következő részből, hogy *Isten jelen volt* a Krisztusban, ebben a megváltásban. Bizonyíték erre az Ige, hogy ezt merem állítani nektek, hogy *Isten vele volt* és Isten akarata volt, hogy a Fiú teste megtöressék.

2KORINTHUS 5,19.

19. Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek Igéjét.

Isten *nem hagyta magára* a Bárányt a kereszten szenvedni. A bűnnel nem tudott azonosulni, azt Jézusra terhelte, de jelen volt valamilyen formában.

Fel nem tudjuk fogni, hogy hogyan van a *szentháromság* igazán, mert ez a krisztusi titoknak egy része, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem hárman egyek, és mégis három külön isteni személyként is megismerteti a Biblia az Ő isteni mivoltukat a szíveinkkel.

De hogy Isten jelen volt Krisztusban, az itt le van írva. Isten ott *jelen volt* az áldozati Barányban. Nemcsak hogy hozta a Barányt érettünk megáldoztatni, hanem Isten maga jelen volt a Barányban. Nagyon *különleges áldozat* volt.

Az *Isten szeretete* volt. Isten volt az, aki Krisztusban ezt elvégezte. Meg tudjuk-e ezt köszönni? Ha végiggondoljuk ezeket, akkor egyre nagyobb lesz a *hála* a szívünkön, és *gyönyörködünk* ebben a megváltásban. Gyönyörködünk.

Pál apostol nagyon különlegesen ír erről az úrvacsoráról, mert nem volt ott élőben, amikor Jézus a páskabarányt fogyasztotta a tanítványokkal, és utána megtörte a kenyeret és itta a bort. Nem volt jelen, sőt, a halála és a feltámadása után is Pál még sokáig a keresztényeket gyilkolta, üldözte. Amíg egy napon Isten kegyelme meg nem találta őt és kapott kijelentéseket.

Olyan *kijelentéseket*, amiből a mai napig is tudunk táplálkozni. Például az úrvacsoráról ír Pál, kihangsúlyozván, hogy nem volt jelen. Mégis szó szerint leírja, amit Jézus ott a tanítványokkal imádkozik. Azért ezt a részt most, mivel úrvacsorát veszünk, felolvasom nektek. Pál szavai ezek a Szent Szellem által, Isten kegyelméből az úrvacsoráról.

1KORINTHUS 11,23–30.

23. Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret,

24. És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

25. Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

26. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.

Ha nem *tört* volna meg Jézus teste a felismerhetetlenségig, és nem *folyt* volna ki a drága szent vére, akkor ma nekünk nem lenne *örök életünk*, mert ez csak az Ő halála által volt lehetséges. Ezért az úrvacsora az Ő *halálának* állít emléket; ezzel hirdetjük, hogy Jézus meghalt értünk.

27. Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.

A szívem megkérdezi, hogy lehet-e az Úr asztalához méltatlanul [nem kellően értékelve a kereszt munkáját] odajárulni. Az Írásból azt kell válaszolni, hogy igen, lehet.

28. Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból,

Kötelességünk az Úr asztalához járulni és megvizsgálni a lelkiismeretünket, hogy terheli-e valami. Az egy dolog, hogy Isten nem tulajdonít nekünk bűnt, mert azokat az Áldozat által egyszer és mindenkorra eltörölte, ennek ellenére nyomhatja a lelkiismerettedet az, ha valami rosszat tettél.

A Szent Szellem figyelmeztethet – akár most is, miközben prédikálok –, hogy ezt most nem így kellett volna csinálni; vagy hogy az a gondolat, ami nem szeretetben fogant, nem volt helyes egy bizonyos személyről.

Ezeket az *apró jelzéseket* meg kell köszönnünk a Szent Szellemnek, és ki kell igazítanunk magunkat azért, hogy szeretetben lehessünk. Mindezt el kell végeznünk, mert az Igében írva van, hogy ne méltatlanul [nem kellően értékelve a keresztség munkáját] járuljunk az Úr asztalához. Az Úr garantálja, hogy *méltón* járulhassunk az asztalához, mert a szent vér kiontatott értünk, és megtisztított minket, s ezt [a megvallásunkkal] érvényesítenünk kell.

Ha most a Szent Szellem azt mutatja neked a szívedben, hogy valakivel nem beszéltél túl kedvesen, akkor bocsánatot kell kérned az illetőtől. Ez is benne van a keresztyéni életben, el kell ismernünk, ha valamit nem jól tettünk, és bocsánatot kell kérnünk másoktól. Így lesz lerendezve teljesen a *mi részünk*. Az, hogy a másik megbocsát-e nekünk, az az *ő része*.

Neked a te részedet meg kell tenned ahhoz, hogy a *lelkiismereted felszabaduljon*. Nagyon fontos *kiigazítani* magunkat, ha a lelkiismeretünk elítél minket valami miatt. Mivel az isteni törvények a szívünkre íratlak, így ott pontosan tudjuk, hogy mit kell, vagy nem kell, illetve mit kellett vagy nem kellett volna tennünk.

A Szellem hangosan szól bennünk, és ha odafigyelünk, akkor *meghalljuk*, miben kell kiigazítani magunkat. Ha úgy érzed, hogy semmi teher nem nyomja a lelked, akkor szabad vagy! Viszont, ha valamivel kapcsolatban *jelez* a Szent Szellem, akkor abban ki kell igazítanod magad, hogy szabad lehess.

1KORINTHUS 11,29–30.

29. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel-hogy nem becsüli meg az Úrnak Testét.

Nem jó méltatlanul az Úr asztalához járulni. Az Úr testét meg kell becsülni! Amikor az Úr asztalához járulunk, az Úr *megtört testére* kell tekintenünk, és abban kell látnunk a *gyógyulásunkat*! A *szent vérre* kell néznünk, és abban kell látnunk a *bűneinknek eltörlését*! Mindezt *hálaadással* kell megköszönnünk!

Fontos tudatosítani magunkban azt is, hogy az Úr gyülekezeti Testét nem csak mi magunk képezzük! Mivel ezt a Testet sokan alkotjuk, másokra – Isten többi gyermekére – is tekintettel kell lennünk! Ezért nem lehetünk önzőek! Szeretetben kell járnunk, és Isten félelmében kell szólnunk egymáshoz!

30. Ezért van tiköztetek sok erőtlen és beteg, és aludtak el sokan.

Ez az egyetlen vers az egész Újszövetségben, amiből kiderül, hogy miért vannak gyengék és erőtlének, és hogy miért „aludtak el” sokan.

(A keresztyének nem meghalnak – mert a halált Jézus elszenvedte helyettük –, hanem elalszanak. Más szóval a keresztyén azt veszi észre, hogy kilépett a testéből a szelleme és a lelke, és rálát a testére, amint az erőtlenül összeesik. Az is a megváltásunk része, hogy nincs halálfélelmünk, mert Jézus ezt is elszenvedte helyettünk.)

Tehát azt írja Pál, hogy „elaludtak”. De miért? Azért, mert *nem megfelelően* tekintettek az Úr testére! Nem vették elég komolyan azt, amit Isten *értünk elvégzett*. Isten a legdrágábbat adta értünk, és ezt tudnunk kell.

1MÓZES 22,1–8.

1. És lőn ezek után, az Isten megpróbálta Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! És ő felele: Ímhol vagyok.

2. És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földjére, és áldozd meg ott égőáldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondok néked.

Érdemes megjegyezni itt, hogy nem egyetlen fia volt Ábrahámnak – mert a szolgától, Hágártól is született egy fia, Ismael –, mégis azt mondja Isten, hogy azt az *egyetlen fiadat* hozd nekem, azt a szeretettet. Innen rálátást kapunk arra, hogy Jézus Krisztus *előképe* volt ez az áldozati bemutatás.

Izsák hitből született. Ábrahám száz, Sára kilencven éves volt, amikor megszületett egyetlen közös gyermekük. Mikor már minden remény veszve volt, akkor hozta meg Isten az ígért gyermeket. Istennél nincsenek lehetetlen helyzetek, sőt! Isten szereti a *kihívásokat*!

Amikor már nincsen másban reményed, csak *Őbenne*, akkor fog megjelenni és cselekedni azért, hogy minden dicsőség az Ővé lehessen. Isten azt szereti, ha tudjuk, hogy ezt Ő cselekedte egyedül! Amíg nem tudod Istennek adni a dicsóséget, addig nem fog cselekedni.

Isten elkérte Ábrahámától az egyetlen szeretett fiát áldozatként.

1MÓZES 22,3–8.

3. Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő fiát Izsákot, és fát hasogatott az égőáldozathoz. Akkor felkele, és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott.

Ábrahám szó nélkül *engedelmeskedett*. Egy olyan kérdés sem hangzik el, hogy „De mi lesz akkor?”, vagy „Nem lehetne esetleg másként?”. Semmi ilyesmi nem merült felt Ábrahámban, azonnal cselekedett. Isten a *legdrágábbat kérte* el tőle, és ő vitte. Mi mit csinálunk, ha Isten a legdrágábbat kéri el tőlünk? Tudunk engedelmesek lenni? Vizsgáljuk meg a szívünket!

4. Harmadnapon felemelé az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről.

5. És monda Ábrahám az ő szolgálóinak: Maradjatok itt a számmal, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok.

Honnan volt Ábrahámnak ekkora hite? Szó nélkül meghajolt Isten előtt engedelmisségben, és mindent összegyűjtött, ami az áldozathoz szükséges volt. Hogyan volt erre képes? Meggyőződés, hogy Isten megmutatta neki a kereszthalál utáni *feltámadást* a Krisztusban, és ezért volt ekkora hite. Tudta, hogy ha meg is hal az ő fia, akkor Isten előhossa őt a halálból, és együtt mennek vissza a szolgálkhoz. „Én és az a gyermek visszajövünk hozzátok.”

Ebben az állításban benne van a *feltámadás* kijelentése. Ezen engedelmisség által vagyunk Ábrahám magva. Ábrahám *engedelmissége* által tudott Isten *szövetséget kötni* az emberrel. Az engedelmisségünk nagyon fontos Istennek. A történet vége az, hogy Isten gondoskodott egy áldozatról.

6. Vevé azért Ábrahám az égőáldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára Izsákra, ő maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek vala ketten együtt.

7. És szóla Izsák Ábrahámhoz az ő atyjához, és monda: Atyám! Az pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égőáldozatra való bárány?

8. És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten együtt.

Ezt a hitet kaptuk mi is! Ábrahám *magja* vagyunk a Krisztus Jézus által! Ha most még nem is látod azt, amiért imádkoztál, ne aggodalmaskodj! Isten *gondoskodik* arról, hogy *megvalósuljon* a kérésed, hiszen Ő a gondviselés Istene!

A *kereszthalálnak* minden egyes momentuma tanulságos, és jelentése van a számunkra. Egyetlen sebét sem szenvedte el Jézus Isten célzott akarata és iránymutatása nélkül. Jelentése van számunkra annak, hogy a *tenyerét* megsebesítette, és onnan a szent vére folyt: az onnan kifolyt szent vér *megszólal a te szükségeid* betöltésére.

Amikor a *töviskoronát* tették fel a fejére, és a vér folyt végig az arcán, akkor az a vér megtisztított téged minden zaklató, háborgó gondolattól. A szent vér *tisztára mosta a gondolataidat*. Ilyen *közösségbe* kell kerülnünk a szent vérrel! A szent vérnek egy cseppje sem volt hiábavaló!

Hivatkozatsz arra, hogy *közösségben* vagy a szent vérrel. Ennek a jelképe az *úrvacsora*. A drága szent vér *megmosta a gondolatainkat*, ezért csak azokat a gondolatokat gondolhatjuk, amelyek Istentől valók. S ha más gondolatok jönnek a fejedbe, azonnal *állj ellen*, és parancsold el azokat! Hivatkozatsz erre a szent vérre!

Ha ezt megteszed, akkor azoknak a gondolatoknak többé nincs létjogosultságuk benned! El fognak távozni, Jézus nevében! Él a szent vérrel! Használd, alkalmazd az életed minden területén! Hivatkozz rá! A szent vér *tanúbizonyosság-tevő* itt a földön.

Egy másik momentuma Jézus Krisztus halálának az, amikor az *ecettel* kínálták meg Őt. Semmit nem szenvedett el hiába. Jézus szenvedése minden egyes momentumának *célirányos jelentése* van az életünkben.

Tudod-e, hogy az Ószövetségben azt tanították, hogy az atyák ették az egrest, és a fiak foga vásott bele? Vagyis ezzel akarta kifejezni a drága Szent Szellem, hogy az *atyák vétkeit* a fiakon kérték számon a *törvény alatt*. Ez azonban többé nincs így!

A kereszthalálnál Jézus azt mondta, hogy szomjazik, s ekkor ecettel kínálták meg Őt, Ő pedig ivott abból. Az ecet – ami kimarhatja az ember fogát – azt jelképezi, hogy a *fiak fogai* többé *nem vásódnak el*, hiába esznek az atyák egrest.

Vagyis az atyák vétkei többé nem kérhetők számon a fiakon! Tehát Jézus Krisztusban *megtörték a generációs átkok* is! Ez jusson eszedbe akkor is, ha bizonyos keresztények másként vélekednek erről. Ha generációs átkokról beszélnek, gondold arra, hogy Jézus ezt is elszenvedte érted a kereszten!

Amikor Jézus Krisztust megfeszítették, azt kiáltotta a kereszten: „Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?” Ha megfigyeled, addig a percig mindig úgy szólítja az Ő drága mennyei Atyját, hogy *Abba Atyám*, az Én Atyám, az Abba; mindig így hivatkozik Rá. Miért kiáltotta akkor a kereszten azt, hogy „én Istenem, én Istenem”?

Azért, mert a mi *bűneink* voltak ráhelyezve, és amíg mi a bűneinkben voltunk, addig *nem szólíhattuk* Istent úgy, hogy mennyei Atyám! A bűneink ezt nem tették volna lehetővé, Jézus pedig egy velünk való *teljes helycserét* vállalt magára: vállalta a bűneinket, és elfoglalta azt a helyet, ahol mi voltunk.

Amíg az ember a *bűn természetében* van, addig nem mennyei Atyja van, hanem csak egy *távoli teremő Istene*. Mennyei Atyád akkor lesz, amikor elfogadod Jézust – aki megtisztított téged minden bűntől – életed Urának és Megváltójának. Csak ekkor jön létre az atya-gyermek kapcsolat. Ezért nem mondhatta Jézus a kereszten, hogy „Édes Atyám! Miért hagytál el engem?”, mert akkor már Istennek kellett szólítania az Urat.

Azért kellett így történnie, hogy amikor a krisztusi Test részévé válsz, azt mondhasd: „Drága mennyei édes Atyám! Szerető mennyei Abba Atyám! Te vagy a gondviselés Istene!”.

Miután újjászületsz, többé nem Istened van – aki egy távolinak tűnő, bolygókat teremtő, rideg, hideg személy; kitudja, hogy létezik-e egyáltalán –, hanem egy *édes, szerető*, mennyei Abba Atyád!

Nézzük meg most a Jézus halála előtti utolsó perceket! Krisztus nem úgy költözött ki a testéből, mint egy átlagos ember, akinek feje ekkor lebukik, s teste elveszti tartását. Amikor minden prófécia beteljesedett felőle, az utolsó bűn is *rá lett terhelve*, és rákerült *Isten haragja*, akkor kijelentette, hogy „*Elvégeztetett!*”.

Tudjátok, hogy ezután mi történt? *Meghajtotta* magát Isten előtt: lehajtotta a fejét, és csak ezután bocsátotta ki a szellemét. Az utolsó pillanatig, amíg a testében volt, a *kezében tartott* mindent, és még utána is. Ő nem került a halál hatalma alá!

Megmérettetésbe került a halállal a pokolban, és le is győzte azt! Minden pillanatban *ura volt a helyzetnek*, még akkor is, amikor a bűneink rajta voltak. Egy dicsőséges Jézus Krisztusunk van! Tudtok-e örülni ennek?

Jézusnak nem bukott le a feje azért, mert a halál állapotába került. Amikor eljött a halál pillanata, lehajtotta a fejét Isten előtt – végtelen *alázatban* meghajtotta magát –, és kibocsájtotta a szellemét. Azt kiáltotta, hogy „kezedbe adom, Atyám, a szellememet és lelkemet!”, és kibocsájtotta a szellemét.

Tudod-e, hogy a dolgaid, ügyeid az *Atya kezében* vannak a legjobb helyen? Add azokat az Ő kezébe, és így a legjobb helyre kerülnek!

Még van egy nagyon fontos momentum: a *kárpit kettéhasadása*. Nem alulról felfelé, mintha valaki szétvágta volna, hanem *felülről lefelé* hasadt ketté – amikor az utolsó pillanatokban Jézus szelleme és lelke kibocsájtására készült – Istennek egy hatalmas angyala által. Azért történt ez, hogy az Ő szelleme, aki addig a Szentek Szentjébe volt bezárva, *kiáradhasson* erre a világra, és *bennünk lakozhasson*.

A kárpit kettéhasadt, s ezzel az ószövetségi templom többé nem volt érvényes. Isten ezzel jelezte, hogy *új templomot épít*. Amikor Jézus azt mondta, hogy „rontsátok le ezt a templomot, és én három nap alatt újraépítem.”, az *Ő Testéről* beszélt.

Az ószövetségi templom érvényességét Isten maga *zárta le* azzal, hogy a kárpit felülről lefelé kettéhasadt. Milyen érdekes, hogy azért a vallásos zsidók is tudják valahol a szívük mélyén, hogy újat kezdtünk, mert az áldozatok többé nem kerülnek bemutatásra. *Jézus áldozata* egyszer és mindenkorra való volt!

A húsvét nem csak Jézus *halálát*, hanem az utána következő *dicsőséges feltámadását* is ünnepli. „Harmadnapon feltámadok.” – mondta a tanítványoknak. „Meghalok, mert így van rendelve, de harmadnapon feltámadok!” A tanítványok ezt nem hitték el, amikor hallották. Még utána sem akarták elfogadni, amikor a hírt hallották, hogy Jézus már nincs a sírban.

Mi már nem vagyunk ilyen hitetlenek! Nekünk azért van könnyű dolgunk, mert a Szent Szellem mindenről *bizonyoságot tesz*. Bár nem voltunk ott a keresztnél, a sírnál, és nem láttuk Krisztus szenvedéseit, de mégis minden momentum szinte előttünk zajlik le, mert a Szent Szellem – aki akkor is jelen volt – bennünk van.

Általa van bizonyásunk, és tudjuk, hogy így van, és senki nem győzhet meg ennek az ellenkezőjéről. Mi belül tudjuk, mi az igazság! Ez a Szent Szellem szolgálata a mai napon a hívők számára.

LUKÁCS 24,1–7.

1. A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz mentek, vivén az elkészített fűszerszármokat, és némely más asszonyok is velük.

2. És a követ a sírról elhengerítve találták.

Ez nagyon érdekes! Gondolkoztam azon, hogy vajon miért volt szükség arra, hogy a sír szájáról a kő elmozdítottasson? A feltámadt Jézus ugyanis át tudott volna menni a falon is. Meg is tette ezt, amikor a zárt ajtón keresztül bement a tanítványokhoz. A megdicsőült test számára nincs anyagi akadály!

Miért volt mégis ez a *kő elhengerítve*? Azért, hogy a tanítványok *benézessenek*, hogy megláthassák, hogy nincs ott Jézus teste. A tanítványok, ha ott látták volna a követ a bejárat előtt, eszükbe nem jutott volna, hogy elhengerítsék és benézzenek.

3. És mikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét.

4. És lőn, hogy mikor ők efelett megdöbbenek, ímé két férfiú állt melléjük fényes öltözetben:

5. És mikor ők megrémülvén a földre hajták orcájukat, azok mondták nékik: Mit keresitek a holtak között az élő?

Az angyalok megkérdezték, hogy miért keresik az élő a holtak között? Jézus ugyan meghalt, de *nem halott*! Krisztus azt mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet!” Ő meghalt, de *legyőzte* a halált, és harmadnapra *feltámadt*!

6. Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, még mikor Galileában volt,

7. Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni.

Jézus feltámadt, és a *sír üres*! Tudod-e ezt ünnepelni? Ő az *első*, aki előjött a szellemi halálból! Krisztus az elsőszülött a halálból! Előtte is voltak feltámadások – maga Jézus is támasztott fel halottakat –, de azok alkalmával a visszatértek nem jöttek elő a szellemi halálból. Mi a *szellemi halálból* jöttünk elő Ővele! A szellemi halálból való *feltámadásunkat* ünnepeljük!

A Rómabeliekhez írt levél 8,11 azt mondja, hogy ha ugyanaz a Szent Szellem lakozik bennünk is, mint aki *kihozta Jézust a halálból* – Krisztus szellemét újonnan szülte, és újonnan teremtette győzelemben –, és a feltámadás napján bűn nélkül hozta elő új teremtként Jézus szellemét, akkor az Őáltala *minket is megelevenít*. Ennek a feltámadásnak az ereje él ma bennünk!

RÓMA 8,11.

11. És ha annak a Szellem lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Szellem által.

Ezen az igeversen naponta kell meditálnunk, mert innen megérthetjük, hogy az Úr nem csak a *szellemünket* újítja meg, hanem a testünket is megeleveníti az Ő bennünk lakozó szelleme által. A Szent Szellemnek dolga van a *testünkkel* is: meg kell *elevenítenie* azt.

Átgondolod ezt, amikor részesedsz a kenyérből? Meg tudod köszönni? Hatalmas dolgokat cselekedett az Úr a feltámadásban! „Ha Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek, és akkor még a bűneitekben vagytok.” – mondja Pál a korinthusiaknak.

Azáltal, hogy Jézus kijött a halálból, az *utolsó bűnt is legyőzte*, amit az emberiség valaha elkövetett. Azok *nem terhelnek* többé minket! Krisztus feltámadt! Hiszitek ezt? Ha pedig feltámadt, akkor mi már nem vagyunk a bűneinkben többé! *Szabadok* vagyunk a bűntől! A bűn rajtunk nem uralkodik!

Lehet, hogy bizonyos dolgok csábítják a testedet, vagy rossz gondolatokat támasztanak benned, de te kijelentheted, hogy nem veted alá magad ezeknek, mert a bűn rajtad már *nem uralkodik*! Szabad vagy! Részesedté a borból és a kenyérből.

A Lukács 24-ben olvashatjuk, hogy két emmauszi tanítvány Jeruzsálemből Emmausba menve találkozik Jézussal, de Ő nem fedte fel magát. A tanítványok a Jézussal történekekről beszéltek. Nem értették, mi történt, és szomorúak voltak.

Jézus arról kérdezte őket, hogy miért olyan szomorúak, és bekapcsolódott a beszélgetésükbe. Elkezdte őket kérdezzetni, majd magyarázatot adott az Írásokból arra, hogy mi is történt valójában.

LUKÁCS 24,25–31.

25. És Ő mondta nekik: Oh, balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak!

26. Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az Ő dicsőségébe?

27. És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, elmagyarázta nekik minden Írásokban, amik Őfelőle megíráttak.

28. Elközelítének pedig a faluhoz, amelybe mennek vala; és Ő úgy tett, mintha továbbmenne.

29. De kényszeríték Őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beesteledik, és a nap lehanyatlott! Bement azért, hogy velük maradjon.

Az a kérdés, hogy miért nem mondta nekik Jézus azt, hogy „Figyeljete! Hát én vagyok az! Hát nem tűnik fel nektek, hogy Jézust látjátok?”. Vajon miért nem nyitotta meg ott erre a szemeiket? Miért az Írásokból hozta elő, hogy ezeknek így kellett lennie?

Azért, mert Jézusnak *nagyobb öröme* van abban, ha az *Írásokból érted meg*, mit végzett érted, mintha ma a saját szemeddel látnád Őt.

Most ennek a korát éljük: „Boldogok, akik nem látnak engem, és hisznek énbenem.” Az Írásokból kell megismernünk Őt! Ezért olvassuk, emésztjük, majd olvassuk újra azokat. Azokból kell megismernünk Krisztust! Eljön az a nap, amikor meglátjuk Őt szemtől szembe.

Eljött az este. Jézus tovább akart menni, ők pedig be akartak menni a faluba, és azt mondták Jézusnak, hogy ne menjen tovább, térjen be hozzájuk, Jézus pedig hajlott erre a szóra. Jézust meg lehet *hívni a mindennapjainkba*. Ez azt bizonyítja, hogy Jézus *közösséget akar* veled ma és holnap, lefekvéskor és ébredéskor; mindenben a te közösségedet akarja. Jézus engedett a tanítványoknak, és bement velük.

30. És lőn, mikor leült velük, a kenyeret vevén, megáldotta, és megszegvén, nekik adta.

31. És megnyilatkozásnak az ő szemeik, és megismerték Őt; de Ő eltűnt előlük.

Az úrvacsoránál eljön az a pillanat – amikor megszegjük a kenyeret és veszünk belőle –, hogy megértjük, *mit végzett el értünk* az Úr. Ekkor meglátjuk Őt valóságosan, a mi Urunk

Jézus Krisztusunkat! Erre fogunk egy külön kegyelmet kérni, hogy amikor az Úr asztalához járunk, megnyilatkozzanak a szemeink.

Eljön a nap, amikor meglátjuk Őt a megdicsőült testében, megnézhetjük *sebeinek helyét*, ahonnan most már nem a vére folyik, hanem a szent *dicsősége árad!* Meg tudjuk-e ezt eléggé köszönni Neki? Bőséges legyen a *hálaadásotok!* Nagyon nagy kegyelmek ezek!

Felfoghatatlan az Ő szeretete, felfoghatatlan az emberi értelem számára a kegyelme, és az éhség, ami bennünk van, hogy egyre több mindent megértsünk. Ez az éhség nagyon jó, mert ezáltal tud egyre több mindent adni nekünk.

Az Ő akarata az, hogy beteljesedjünk az Istennek egész teljességéig! Valahol biztos érezzük, hogy még nem vagyunk ott. Nem vagyunk még ott, de egyre *több kijelentést* kap a Krisztus Teste, és ebből részesednünk kell!

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.*

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.